

In een psychose had hij zijn koffer gepakt

AMSTERDAMMER
HELPT
AMSTERDAMMER

Lorenzo Limes wil in zijn nieuwe huis in een tweepersoonsbed slapen in plaats van op de bank. Kosten: 600 euro.

tekst Emma Boelhouwer, foto's Eva Plevier

Vanuit een psychiatrische instelling belde Lorenzo Limes (32) drie jaar geleden de politie: "Ik ben gegijzeld." Limes – slo-me tred, maar kwieke en onderzoekende oogopslag – kan er nu om lachen. "Alsof ze mij geloofden als bewoner van een psychiatrische kliniek. Maar het voelde op dat moment echt zo."

Limes is al een paar jaar psychosevrij. Half augustus kreeg hij zelfs de sleutels van zijn eerste eigen huis, via HVO-Querido. De vorige bewoners hebben een koelkast en wasmachine laten staan. Er hangen gordijnen en er ligt een nette laminaatvloer.

Het geluk lacht hem eindelijk toe, zegt zijn moeder. De ellende begon al vroeg in Limes' leven. Zijn vader pleegde zelfmoord toen Limes pas negen was en hijzelf zat in zijn puberteit slecht in zijn vel. Soms keerde hij zich helemaal in zichzelf, kwam niet meer uit bed, praatte niet en at niet. "Ik wist toen nog niet wat het was. Ik voelde mij gewoon raar."

De eerste keer dat er meer aan de hand bleek dan puberlamlendigheid, was in het leger. Ook daar kwam hij zijn kamer niet uit. De legerleiding belde zijn moeder: 'U moet hem ophalen.'

Limes was thuis onhandelbaar en werd uiteindelijk opgenomen. Psychotisch, was de diagnose. Het duurde drie jaar voor hij weer helemaal was opgekrabbeld. "Een afschuwelijke tijd."

Vernielde ruit

Toen hij, begin twintig, weer op eigen benen stond, besloot hij dat de voorgeschreven medicijnen helemaal niet nodig waren. Hij had één keer een psychose gehad, wat betekende dat nou? De ontkenningfase, weet hij inmiddels. Hij kreeg al snel een nieuwe psychose.

Vanuit de instelling had hij dagelijks contact met zijn moeder, maar op een dag hoorde die niks. Wat bleek: Limes was met een koffer op reis gegaan, zonder geld, naar Zeeland. Zijn moeder was zierend: "Hoe konden ze hem alleen op pad laten gaan onder het mom 'het is een volwassen man'." Niet veel later kreeg ze een belletje uit het detentiecentrum. Limes was opgepakt nadat hij een ruit had vernield omdat hij door de conducteur uit de trein was gezet.

Toen hij vrijkwam, volgde zijn recentste opname, nu drie jaar geleden. "Ik moest daar de hele dag binnen zitten en ook vaak alleen op mijn kamer, vreselijk." Zijn moeder haalde hem zo vaak mogelijk op. Limes verzucht weleens: "Mam, wat zou ik zonder jou moeten doen?" Ze sprong in de bres toen ze dacht dat hij verkeerde medicijnen kreeg, regelde werk voor hem bij de sociale werkplaats Recycle en zorgde ervoor dat hij twee jaar geleden werd overgeplaatst naar een

begeleidwoningstraject op IJburg. Dat was een verademing. Eindelijk privacy en meer vrijheid. "Op de vorige plek had ik al vaak aangegeven dat ik een opleiding wilde doen, maar ze zeiden steeds dat ik dat niet zou kunnen. Op IJburg kreeg ik meteen een *back to school*-foldertje." Hij begon aan een mbo-opleiding administratie op niveau 1. "Ik haalde goede cijfers en ik had tenminste elke dinsdag een bezigheid."

Nasi

Het tij keerde nu hij naast zijn werk bij Recycle ook een woonplek had waar hij zich thuis én gezien voelde. Hij kreeg zelfs allerlei trainingen met het vooruitzicht om zelfstandig te kunnen gaan wonen. Kleren wassen, boodschappen doen, koken. Als tiener hield hij al van koken en die liefde kwam langzaam weer terug. "Ik maak graag nasi en bami."

Het enige waar hij nog naar verlangde was een

→ Lorenzo Limes heeft eindelijk een eigen huis. Nu nog de inrichting.

eigen plek waar niet 24 uur per dag iemand kon binnenwandelen. Die droom kwam vorige maand uit, in de buurt waar hij opgroeide: De Pijp. Hij is zo trots als een pauw, maar er moet nog wel wat aan de inrichting gebeuren. Spaargeld heeft hij niet, want hij kwam de laatste jaren rond van 45 euro per week. Zijn moeder, zijn eeuwige steun en toeverlaat, gaf hem op voor deze rubriek: "Hij verdient echt een meevaller."

Zijn kleren zitten nog in dozen, maar als hij moet kiezen, gaat zijn voorkeur uit naar een echt volwassen bed, zodat hij niet meer op de bank hoeft te slapen die hij van zijn moeder heeft geleend. Prima om televisie op te kijken, maar te versleten en te krap voor de voor hem zo broodnodige nachtrust.